

følgelig og bøde en anden Pige op og vendte en anden Madam Svendsen. Paa samme Maade vil det ske Gang efter Gang. Vælgerne ville slutte sig sammen om Sager, der interessere dem. Det have de Ret til at gøre, og det ville de gøre paa Trods af Partierne. Derom skulle de ikke spørge de Herrer Partipolitikere. Det er og maa blive et Skøn. En saadan Samlingspolitik har til Formaal at gennemføre ganske bestemte Love eller netop det og det, og naar det saa er færdigt, gaar man fra hinanden igen. En saadan Samlingspolitik i Almindelighed er jeg for saa vidt en Tilhænger af, fordi jeg er en Tilhænger af alt, hvad der er naturligt og fornuftigt. Men saa kan der endelig tales om en tredie Ting, en Sammenslutningspolitik i konkret Form mellem Højre og denne Regering og det ærede Flertal; herom vil jeg sige baade til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), der begge spurgte vor højtærede Ordfører forleden Dag, at denne svarede just, hvad der skulde svares. Han svarede i Virkeligheden: Kære Børn, hvad er det for et taabeligt Spørgsmaal at gøre? Jeg vil gøre den rent akademiske Bemærkning om Samlingspolitik: Enten ønsker Højre ikke Samarbejde med de Herrer, og saa spørge vi virkelig ikke om det, eller ogsaa ønske vi Samarbejde, og de Herrer tør eller ville ikke, og saa tale vi heller ikke om det; eller ogsaa ønske begge Parter at samarbejde, og saa tale vi endnu mindre derom. Sligt kan jeg tænke, at man gør, men man siger det ikke i Forvejen. Man gaar ikke rundt i Forvejen med store Trompeter og blæser Jericho ned. De fik det eneste rette Svar, det, der blev givet af vor højtærede Ordfører, det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) forleden Dag: Kære Børn, I spørge taabeligt. Men jeg tror ogsaa, at de have faaet Svar fra en anden Side, nemlig af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), der, maaske uden at have konfereret med andre derom, ofte kommer til at sige det rette Ord i det rette Øjeblik. Han sagde forleden Dag paa et Møde: Højre ønsker ingen falske Alliancer og gør ingen illoyal Opposition. Jeg ved ikke, hvorvidt det ærede Medlem har overvejet, hvad Højre egentlig mener, men jeg tror, at han i disse Ord lagde Haanden fuldstændig paa Højres Hjerte. Han sagde i hvert Fald, hvad den store menige Del indenfor Højre siger: Man vil ikke træffe os i falske

Alliancer om falske Ting, men altid i loyalt Samarbejde og aldrig i illoyal Opposition. Thi i det Øjeblik, en Højremand gør det, hører han op med at være Højremand.

Jeg skal nu kun gøre en Bemærkning overfor den højtærede Regering, og det er den, at den højtærede Regering altid i Højre og i hvert Fald i mig og de Mennesker, som tænke som jeg, og det bliver, kan hænde, flere og flere, vil finde villig Loyalitet og Støtte; og de ville ikke alene finde Støtte til at gennemføre det gode og rigtige, men til en Ting til, som er meget vigtig, de ville finde Støtte til at føre det Bevis for, at Hans Majestæt just har truffet de rette Mænd paa den rette Plads, da de bleve Ministre, et Bevis, som det — med al Respekt for de Herrer — endnu ikke er lykkedes dem at give paa tilfredsstillende Maade.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds Ordet.

Borghøj: Det ærede Medlem, der nu er i Færd med at gaa, og som jeg vil bede vente et Øjeblik, bebredede mig, at jeg havde fremdraget Spørgsmaalet om den danske Kandidatur til den norske Trone, eftersom han mente, at denne Sag endnu ikke forelaa officiel. Jeg vil dertil bemærke, at det dog er kommet frem under Behandlingen i det norske Storting, at der var rettet en privat Henvendelse til Danmark. Men enten Sagen foreligger privat eller officiel, vil jeg hævde, at man er berettiget til at drage den frem her. Spørgsmaalet foreligger utvivlsomt, og da det efter min og manges Mening, ogsaa langt uden for Socialdemokratiets Rækker, ikke blot bør være et rent Hofspørgsmaal, og heller ikke nogen Regeringssag alene, og da dets Afgørelse nødvendigvis maa komme til at paavirke Forholdet mellem de tre nordiske Lande, er det en Sag, hvor Rigsdagen, før det er for sent, bør forbeholde sig Ret til at tale et Ord med.

Maa jeg, da jeg har faaet Ordet, i øvrigt takke det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds for de smigrende Bemærkninger, han gjorde om det Blad, som jeg har den Ære at være Medarbejder ved. Maa jeg tillige tilføje en Rettelse. Han sagde, at Oplaget var steget fra 41,000 til 42,000 og saa til 43,333; det er for lidt. Oplaget er i Dag 45,000, hvilket jeg herved bringer til det høje Tings og den højtærede Presses Kundskab.